

Més valencià que la paella

I que sant Vicent i que el Miquelet i que l'orxata. El PP i el seu president, Francesc Camps, van aprofitar el debat de política general, la sessió més important de l'any, per fer ostentació sense límits de la seua 'valenciania'. És gràcies a això, diuen, que ells governen i els altres no.

Ricardo Costa ni tan sols va esgotar el temps de què disposava, en la seua primera gran vesprada com a portaveu del PP a les Corts valencianes. Va titllar el president Camps de "valencià, abans de tot, sobretot i per damunt de tot", a més d'assegurar que el cap del Consell "se sent ciutadà abans que polític i valencià abans que popular" i de concloure que "avui només hi ha un partit que defensen els interessos dels valencians".

La jornada —dimarts 23 de setembre— havia estat ben plàcida per a Francesc Camps, que encarava el debat de política general amb una oposició en trànsit i com a líder indiscutible d'un partit amb forma de roca. S'hi sent tan còmode, que fins i tot es permet el luxe d'explicar-ne el secret. De la trona estant, i amb posat

de Steven Johnson, explica als socialistes que ha estat ell qui s'ha endut el formatge que van perdre de vista el 1995. "No busqueu més, el tinc jo", els ve a dir, i tot seguit els detalla el *modus operandi* del furt: "Heu d'abandonar la política de no suport i convertir-vos en valencianistes, com féu el PP, que va esdevenir un partit valencianista i defensor dels nostres interessos", va recomanar Camps al portaveu del PSPV-PSOE, Àngel Luna, justament la persona a qui s'han atribuït els paràgrafs més sucosos de la ponència de l'11è congrés nacional socialista, com ara el rebatejament en PSCV.

A l'exposició inicial, Camps ja havia afirmat que "els valencians som fermes hereus de la determinació del rei Jaume I". També va etzibar que "la llengua valenciana és part essencial del nostre

patrimoni i de la nostra identitat, un element d'unió i d'enriquiment per a tots els valencians, una llengua fundada en la història comunament compartida per tots nosaltres, els valencians". No és ni la primera vegada ni la segona que el president valencià deixa anar aquest corol·lari —"nosaltres, els valencians?"— en un debat d'altura. La setmana passada tampoc no fou la primera ocasió en què Camps va picar l'ullet als dos diputats del Bloc, Enric Morera i Josep Maria Panella. Segons va dir, comparteix amb tots dos "el sentiment nacionalista per la terra, la llengua, la cultura i les tradicions".

Finalment, va barrejar la pipeta que conté les essències de l'orgull valencià amb la pipeta on hi ha el sentiment de greuge comparatiu amb la resta de l'estat —ja se sap: Jocs Olímpics, *expos* diverses, alta velocitat...—, i va sentenciar: "Hem aconseguit fites impensables. Fer les coses bé, treballar units, lluitar pels nostres projectes, ja forma part de l'ànima dels valencians, de naixement i d'adopció. Als valencians, ningú no ens han regalat mai res. Tot i això, no hem permès que aquesta realitat frenara el nostre progrés. Som lleials, però no submisos. Som solidaris, però no deixarem de ser ambiciosos. Ningú no ens aturarà. El futur és nostre." Una arenga amanida, al discurs, de la petició constant perquè l'estat reconega els vora cinc milions d'habitants del País Valencià, i no continue pagant com si hi haguera els quatre del 2000: "No és la petició d'un territori. No és la petició d'una administració autonòmica. És la petició de cinc milions de persones."

Comptat i debatut, el PP, liderat per Francesc Camps, s'ha erigit en l'únic portaveu de la societat valenciana: parla en nom dels cinc milions de residents, insta els socialistes a posar-se al costat de la Generalitat i no al del govern estatal, es proclama el partit valencià que defensa millor els interessos dels valencians —un lema que, textualment, va fer servir l'extremista Coalició Valenciana als comicis de l'any passat—, i fins i tot deixa anar que és tan nacionalista com el Bloc. Tot plegat, trinxat amb el *túrmix*, desprèn una poció màgica que provoca la desfilada massiva d'electors cap als col·legis els diumenges de votacions. Una abducció total.

El patriotisme valencià del president Camps és tan enèrgic que, a la llotja de convidats, les mediàtiques secretàries

autònòmiques Gotzone Mora i Niurka Montalvo potser van dubtar si no havien sofert una teletransportació: la primera es preguntava si allò era el parlament basc, i si qui s'autoafirmava tant era Juan José Ibarretxe; a la segona, el frontisme del cap del Consell envers l'executiu espanyol li duia a la ment la vehemència de Fidel Castro cap als Estats Units.

Infern o paradís? Si la fibra és etèria, les dades encara ho són més. Camps i Luna van dibuixar escenaris diametralment oposats. Camps va saludar la reedició del Pacte Valencià per l'Ocupació –acordat amb sindicats i empresaris–; va anunciar ajudes al 60% de valencians que paguen la hipoteca del primer habitatge; va afirmar que al País Valencià hi treballa el doble de gent que el 1995; que el deute en relació amb el PIB no ha augmentat des que ell és president; i que el lideratge valencià en aquest camp –l'11,6%, i la mitjana estatal no arriba al 6% – quedaria reduït a la meitat si l'estat “reconeguera” que hi viuen cinc milions de persones... “Demaneu allò que és just, com quan demaneu l'aigua que se'n va a la mar”. Va anunciar mesures en ensenyament –el pla Mestre a Casa, un canal educatiu a la TDT, línies en anglès– i en salut –quiròfans intel·ligents com només hi ha a Dinamarca i els Estats Units–, un terreny en què “som líders en hospitalització a casa i en nombre de cirurgies sense ingrés”. Sobre els immigrants, que representen el 18% de la població –el 23% a la província d'Alacant–, va recordar que poden “subscriure voluntàriament un compromís d'integració”. Camps també va comprometre's a agilitar el procés d'adopció i va xifrar la superfície urbanitzada en el 3,9%, mentre que la boscosa representa el 53%; aspira a protegir el 40% del territori abans del 2012. Va aportar dades turístiques optimistes i va reiterar el “compromís amb la vida i amb el progrés” del seu gabinet. Òbviament, també va lloar els grans esdeveniments.

Luna va titllar Camps d'“autoritari, premodern i preil·lustrat”, va dir que duu el País Valencià cap a una teocràcia, amb relació a la polèmica per l'ensenyament en anglès d'Educació per a la Ciutadania. Va recordar que el govern Camps “manipula els mitjans de comunicació”, una crítica que va estendre als privats: “Per què telefoneu, des de les conselleries, per saber com tractaran les notícies els perio-

En el sentit de les agulles del rellotge, diverses imatges del ple de política general del dia 23. Els diputats del Compromís amb prou feines parlen entre ells. Àngel Luna mira l'ex-company de partit Rafael Blasco, assegut –de fa anys, i amb tots els presidents valencians de la Generalitat– a la banca da blava de les Corts. Luna conversa amigablement amb Francesc Camps, Gerardo Camps i Vicente Rambla, cinc minuts abans de la intervenció del síndic socialista. El discurs de la portaveu de Compromís, Mònica Oltra, va ser ignorat pel president.

distes?” Luna va recordar que el País Valencià creix per sota del PIB estatal; que la desocupació ha pujat d'un 13% més que a la resta de l'estat; que Camps és un “planificador compulsiu”, uns plans que “després queden en el no-res i que no podem controlar per l'opacitat d'aquestes Corts”. I sobre la situació financera de la Generalitat va apuntar l'episodi recent en què s'ha rebutjat una subvenció de dos milions del Ministeri de Cultura per a l'adquisició de llibres perquè l'ajuda implicava la inversió de dos milions més, amb la mateixa finalitat, de les arques valencianes. Pel que fa al *no-reconeixement* de la realitat poblacional per part de l'estat, Luna va dir que l'actual model de finançament va dissenyar-lo el PP i va convidar els populars a denunciar l'estat davant els tribunals, si pensen que aquest prevarica. Va repassar deutes, sobrecostos i dades desconegudes diverses –com la despesa de la fórmula 1 a València–, i va posar en relleu els gestos cap a la sanitat i l'ensenyament privats. “Si volen la nostra col·laboració –va rebler Luna–, concreteu què vol fer, actueu amb transparència i amb lleialtat institucional.”

Respondre sense escoltar. El pas per la trona de la síndica de Compromís, Mònica Oltra, va esgotar-se mentre Camps parlava amb els seus vice-presidents, jugava amb el bolígraf, reia amb els convidats de la llotja –fins i tot amb Vicent Mauri, de l'executiva de l'STEPV–, llegia el dossier de premsa... Oltra va inaugurar el seu discurs acusant-lo de mentider, i ell va desconnectar. A la resposta, va dedicar més temps a criticar el govern estatal que no a Compromís –“ja explicareu als electors com ha quedat el vostre grup; és de tesi doctoral”, va dir entre el poc que els va dedicar –, però va ser amable en advertir que “el vostre discurs deu tenir paràgrafs interessants, però se'n va per terra de bon començament; em critiqueu no sé ben bé per què”.

Només restava contestar Costa, i Camps va optar per la puerilitat posada de moda per Mariano Rajoy. Va adreçar-se als “xiquets immigrants que viuen entre nosaltres”, i els va dir: “Sou tan valencians com nosaltres.” Tot seguit, el primer dels valencians abandonava l'hemicicle.

Victor Maceda